

Arrest

nr. 58 284 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 februari 1991.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is zij op 28 juli 2010 het Rijk binnengekomen en diende ze op dezelfde dag een asielaanvraag in. Uit het formulier H van de Vision-databank blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 14 juli 2010 een visum voor toeristische doeleinden aan de verzoekende partij hebben uitgereikt.

Op 26 augustus 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten op basis van artikel 9 (2) of 9 (3) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II-verordening).

Op 29 oktober 2010 delen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse autoriteiten mee dat ze geen antwoord van hen hebben ontvangen en dat de Italiaanse autoriteiten overeenkomstig artikel 18.1 van de Dublin II-verordening verplicht zijn om de verzoekende partij terug te nemen.

Op 25 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten P. N. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene verklaarde op 28.07.2010 in België te zijn toegekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op (...) in (...) en het staatsburgerschap van Armenië te bezitten.

Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 14.07.2010 een visum type C (I15976300) voor toeristische doeleinden werd afgegeven.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 06.08.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat zij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft. Betrokkene verklaarde dat zij op 21.07.2010 per vliegtuig van Jerevan (Armenië) naar Minsk (Wit-Rusland) vloog. Op 25.07.2010 zou betrokkene vervolgens Wit-Rusland per wagen verlaten hebben richting België waar betrokkene op 17.07.2010 zou zijn aangekomen en op 28.07.2010 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene weet niet door welke landen ze reisde van Wit-Rusland naar België. Betrokkene verklaarde op 06.08.2010 dat ze niet in het bezit was van een verblijfstitel of visum voor een andere lidstaat van de EU en verklaarde verder dat ze zelf nooit een visum voor Europa gevraagd heeft en dat haar nooit gezegd werd of iemand anders een visum voor haar gevraagd had. Betrokkene werd geconfronteerd dat de DVZ over informatie beschikte (waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd) waaruit bleek dat ze wel degelijk een visum had ontvangen maar betrokkene bleef bij haar verklaringen dat ze niet in het bezit is of was van een visum. Betrokkene verklaarde verder dat haar paspoort niet werd teruggegeven door de smokkelaar.

Met betrekking tot betrokkenes verklaringen waarin ze stelde niet in het bezit was van een visum voor een Europese lidstaat (DVZ, vraag 20 & 21), stelde nooit zelf een visum voor Europa te hebben gevraagd (DVZ, vraag, "andere nuttige informatie), haar niet gezegd zou zijn of iemand anders een visum voor haar had gevraagd (DVZ, vraag, "andere nuttige informatie) en zelfs na confrontatie met de informatie waarover de DVZ beschikt bij haar oorspronkelijke verklaringen bleef niet in het bezit te zijn of zijn geweest van een visum (DVZ, vraag 27) dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn met de informatie (formulier H) waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een visum type C (I15976300) werd afgeleverd op 14.07.2010 en dit voor toeristische doeleinden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene bewust tracht om bepaalde informatie achter te houden voor de Belgische autoriteiten en deze alzo te misleiden. Deze houding valt in het geheel niet te rijmen met de verplichting van de asielzoeker om de autoriteiten die initieel zijn asielerzoek onderzoeken te voorzien van correcte en coherente elementen die een correcte beoordeling van het initiële asielerzoek mogelijk maken. Betrokkene ondergraaft met een dergelijke houding dan ook de geloofwaardigheid van het geheel van haar verklaringen.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank werd voor betrokkene op 26.08.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) n°343/2003 van 18.02.2003. Op 27.10.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18§1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin-II Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 29.10.2010.

Met betrekking tot de overdracht van betrokkene naar Italië dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Betrokkene werd tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ op 06.08.2010 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij naar België kwam. Betrokkene verklaarde dat dit niet haar keuze was en dat ze enkel uit Jerevan wilde ontkomen (DVZ, vraag 25).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat ze geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 23 & 24). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat deze goed is en dat zij geen medische problemen heeft (DVZ, vraag 26). Dat betrokkene niet in staat zou zijn te reizen is aldus niet bewezen.

Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9§2 en art 18§1 en art 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "art. 2, par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 19(2), 3 (2), 3 (4), 15 en 16 van de Dublin II-verordening, van de formele motiveringsplicht, van artikel 1.A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 62 en 71/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het "principe van een goede rechtsbedeling", van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding genomen is.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de door haar aangehaalde middelen. De verzoekende partij stelt dat in casu niet aan behoorlijke feitenvinding gedaan werd. De verzoekende partij stelt dat zij zich samen met haar broer en schoonzus op Dienst Vreemdelingenzaken aangemeld heeft, dat ze door verschillende attachés ondervraagd werd en dat elk lid van het gezin de aanwezigheid van de andere leden in België heeft aangegeven. De verzoekende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar de aanwezigheid van de overige familieleden in België. Ze wijst er tevens op dat dit niet alleen van belang is voor wat betreft de naleving van artikel 8 van het EVRM, maar ook raakt aan de grond van het asielrelaas vermits de drie leden van het gezin in Armenië samenwoonden en zij getuige was van wat haar broer overkwam. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat haar broer en schoonzus niet geconfronteerd werden met het gegeven dat hen een visum was uitgereikt door de ambassade of het consulaat van Italië. Ze hadden ook geen kans om de reisregeling met de smokkelaar voor te leggen. De verzoekende partij stelt dat haar dossierbehandelaar haar wel in kennis stelde van bestaan van een visum, maar niet van de gevolgen die hieruit voortvloeien. De enige vraag die werd gesteld is waarom ze België gekozen hadden. De pertinente vraag waarom zij haar asielaanvraag in België wenste te laten behandelen werd niet gesteld. De verwerende partij kan bezwaarlijk motiveren dat de verzoekende partij geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden wanneer de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in de mogelijkheid gesteld werd om dergelijke elementen aan te brengen. Voorts voert de verzoekende partij aan dat ze niet specifiek gehoord werd in het kader van een Dublinovername, dat ze niet verzocht werd haar vrees ten opzichte van de Italiaanse autoriteiten te vertellen en dat uit de bestreden beslissing en de bijlage 26 niet blijkt wanneer de aanvraag tot overname aan Italië gericht werd, zodat de tijdsspanne binnen dewelke de aanvraag ingewilligd werd niet kan worden nagegaan. De verzoekende partij merkt ook op dat de drie leden van het gezin, met name zichzelf, haar broer en haar schoonzus zich samen hebben aangemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat de bestreden beslissing niet verwijst naar de aanwezigheid van enig familielid in België, dat dit niet alleen van belang is voor het onderzoek van de naleving van artikel 8 EVRM, doch tevens de grond van het asielrelaas raakt vermits de drie leden van het gezin in Armenië samenwoonden en dat zij getuige was van hetgeen haar broer overkwam. Bovendien voert de verzoekende partij ook aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze elementen aan de Italiaanse overheden werden voorgelegd en dat ook niet blijkt dat de Italiaanse autoriteiten hiermee rekening gaan houden. Tot slot verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar een aantal rapporten. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

Dat artikel 19.2. van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend eveneens voorziet in de motivering van de beslissing getroffen bij toepassing van artikel 19.1.

De zorgvuldigheidsplicht die uiteraard ook op de motiveringsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St, nr. 107.624, 11 juni 2002).

Bij het onderzoek naar de naleving van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het komt de Raad enkel toe na te gaan of de beslissingnemende overheid na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tot de beslissing is gekomen (zie R.v.St., nr. 128.424 van 23 februari 2004).

Dat in casu dient te worden vastgesteld dat er niet aan behoorlijke feitenvinding gedaan werd. De zorgvuldigheidsplicht werd derhalve geschonden.

Dat het koppel P.- G. (...) niet geconfronteerd werd met het gegeven dat hem een visum was uitgereikt door de Ambassade of het Consulaat van Italië;

Het had derhalve zelfs ook geen kans om de reisregeling met de smokkelaar voor te leggen;

De enige vraag die het koppel gesteld werd was de specifieke reden waarom België als bestemming gekozen werd;

De pertinente vraag waarom zij hun asielaanvraag door België wensten te laten behandelen of waarom zij niet hun asielaanvraag door Italië wilden laten behandelen werd in casu niet gesteld;

Mevrouw S. P. (...) die door een andere dossierbehandelaar ondervraagd werd, werd in kennis gesteld van het bestaan van een visum, maar niet van de gevolgen dat zulks impliceerde;

Evenmin werd haar de pertinente vraag gesteld waarom zij haar asielaanvraag door België wenste te laten behandelen of waarom zij niet haar asielaanvraag door Italië wilde laten behandelen.

Dat de DVZ bezwaarlijk kan motiveren dat betrokkene verzoekende partij geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom hun asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden wanneer de verzoekende partij door DVZ niet in de mogelijkheid is gesteld om dergelijke elementen aan te brengen;

Dat door te poneren dat geen specifieke elementen worden aangehaald om de asielaanvraag in België te zien behandelen, terwijl verzoekende partij niet in de gelegenheid blijken te zijn gesteld om dergelijke elementen aan te halen, de bestreden beslissingen niet afdoende met redenen zijn omkleed;

(cfr in die zin, RVS, Arrest n°208 251 dd.20.10.2010 in de zaak A.174.488/XIV-32 231 en RVS Arrest n° 206 292 dd. 01.07.2010 in de zaak A.174 206/XIV-25 964)

Dat deze vragen centraal blijven, ongeacht het feit dat de verzoekende partij al dan niet, terecht of ten onrechte, ten goede of kwade trouw het bestaan van een visum, hetzij de uitreiking van het visum, hetzij haar eigen persoonlijke implicatie voor het bekomen van dit visum, al dan niet negeert Betrokkene is niet specifiek verhoord in het kader van een DUBLIN overname;

Verzoekende partij werd niet verzocht haar vrees tov van de Italiaanse autoriteiten te vertellen.

Uit de beslissing en uit de bijlage 26 (die ondertussen afgenomen is) blijkt niet wanneer de aanvraag tot overname aan Italië gericht werd, zodat de tijdsspanne binnen dewelke de aanvraag ingewilligd werd niet kan worden nagegaan;

Verzoekende partij werd nooit, noch mondeling, noch schriftelijk, ingelicht ivm de aard en duur van de procedure, in tegenstrijd met artikel 3.4 van de verordening 343/03 artikel 3.4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening.

De drie leden van het gezin hebben zich samen aangeboden op DVZ en werden op éénzelfde dag verhoord, N. P. (...) door een andere attaché;

Elk lid van het gezin heeft derhalve degelijk de aanwezigheid in België

van de andere leden aangegeven; Hetzij voor het koppel P —G. (...) de aanwezigheid van de zus en schoonzus P. N. (...), voor P. N. (...) de aanwezigheid van de broer en schoonzus

De beslissing verwijst niet naar de aanwezigheid van enig familielid in België;

- Dit is niet alleen van belang wat het onderzoek betreft van de naleving van artikel 8 van EVMR, doch raakt in casu tevens de grond van het asielrelaas vermits de 3 leden van het gezin in Armenië samenwoonden en dat bovendien de zus getuige was van hetgeen haar broer overkwam;

- Uit de beslissing blijkt niet dat deze elementen voorgelegd werden aan de Italiaanse autoriteiten bij de aanvraag tot overname;

- A fortiori blijkt niet uit het gebrek en bij gebreke aan antwoord van de Italiaanse autoriteiten dat ITALIË met deze elementen rekening zal houden bij de behandeling van de asielaanvraag ;

De beslissing schendt duidelijk de aangehaalde middelen, en meer specifiek de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht ;

- Dat de regels ivm het bekomen van een reispoort, zij het legaal of illegaal geen verband houden met de bepalingen ivm de beoordeling van een asielaanvraag .

- Verzoekende partij heeft de documenten genomen die voor haar door de smokkelaar werden geregeld hetgeen haar toeliet Armenië te verlaten, daar haar leven daar in gevaar was, hetgeen prima facie geloofwaardig blijkt

- Verzoekster is in België aangekomen met haar paspoort met Italiaanse visum en is met de smokkelaar probleemloos de grenscontrole gepasseerd, op een ogenblik dat haar Schengenvisum blijkbaar steeds geldig was;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RVS 2.02.07n ° 167.411; RVS 14.02.06, N° 154.954), RVV ARREST N° 18597 DD 10.11.08;

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij alle nuttige gegevens heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing;

DVZ voorziet in geen enkel antwoord ivm de welgekende situatie van asielzoekers in Italië, ivm de nodige waarborgen in dit verband, destemee wanneer blijkt dat Mijnheer P. (...) ziek is en dat het gezin een baby van 2 maanden telt;

CFR [http://www.europarl.europa.eu/RegData/questions/ecrites/2008/6134/P6_QP\(2008\)6134_FR.doc](http://www.europarl.europa.eu/RegData/questions/ecrites/2008/6134/P6_QP(2008)6134_FR.doc)
QUESTION ECRITE P-6134/08

posée par Vittorio Agnoletto (GUE/NGL)

à la Commission

Objet: Condition des réfugiés dans l'ancienne clinique Borgo San Paolo et respect des traites internationaux par l'Italie en matière d'asile

Le 28 octobre 2008, lors d'une visite dans les locaux de l'ancienne clinique San Paolo, à Turin, j'ai pu constater que 200 Somaliens, Soudanais, Éthiopiens et Erythréens - parmi lesquels des mineurs et des nouveau-nés - possédant tous le statut de réfugié reconnu par la Convention de Genève, applicable en la matière, vivent depuis des semaines dans des conditions hygiéniques, sanitaires et sociales inacceptables. Jusqu'à présent, ils n'ont réussi à survivre que grâce à l'aide bénévole du Comité de solidarité avec les réfugiés et les migrants. Contrastant avec leur statut juridique de réfugiés, reconnu par l'État italien, on ne leur a même pas délivré de certificat de résidence, dont ils ont besoin pour trouver un emploi.

Vu la Convention de Genève du 25 juillet 1951, modifiée par le Protocole de New York du 31 janvier 1967;

vu la Convention sur les droits de l'enfant, adoptée par l'Assemblée générale des Nations unies le 20 novembre 1989;

vu les résultats du Conseil européen qui a tenu une réunion extraordinaire à Tampere le 15 octobre 1999;

vu la directive 2005/85/CE du Conseil relative aux normes minimales pour les procédures appliquées dans les États membres aux fins de reconnaissance et de révocation du statut de réfugiés, et en particulier le considérant ;

vu la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, du 18 décembre 2002, la Commission n'estime-t-elle pas devoir intervenir auprès de l'État italien pour que les conventions susmentionnées soient respectées?

Ne pense-t-elle pas que ce type d'attitude, de la part des autorités italiennes, pousse les demandeurs d'asile vers d'autres pays de l'Union européenne, créant ainsi une différence au niveau du respect des droits au sein de l'UE?

Quelle action la Commission compte-t-elle entreprendre pour sauvegarder les mêmes droits dans tous les États membres?

CFR : Le HCR choqué par les témoignages des survivants d'une tragédie en Méditerranée

<http://www.unhcr.fr/cqi-bin/texis/vtx/news/opedoc.htm?tbl=NEWS&page=honne&id=4a8ea8ca4>

Ceci est un résumé des déclarations du porte-parole du HCR Andrej Mahecic; — à qui toute citation peut être attribuée — lors de la conférence de presse du 21 août 2009 au Palais des Nations à Genève.

Nous sommes choqués par les témoignages de cinq érythréens que nous avons entendus hier et qui seraient les seuls survivants d'une tragédie à bord d'un bateau qui a quitté la Libye il y a plus de 20 jours. Ils racontent qu'ils sont restés bloqués en mer sans essence, sans eau et sans nourriture.

D'après les survivants quelque 80 personnes, la plupart d'entre elles venant d'Erythrée, sont montées à bord d'un petit bateau à Tripoli pour essayer de rejoindre l'Italie. Après trois jours en mer, le bateau n'avait plus d'essence. Quelques jours après ce sont l'eau et la nourriture qui ont manqué. Les personnes à bord du bateau ont commencé à mourir de faim et de soif, une par une, tandis que le bateau dérivait. Au fur et à mesure que les personnes mouraient, les survivants les jetaient par dessus bord.

D'après les survivants, un bateau de pêche s'est rendu auprès des cinq survivants et leur a offert de l'eau et du pain mais il les a laissés là. Le 20 août, la Guardia di Finanza (les douaniers italiens) ont

trouvé le bateau. Les survivants sont dans un état de santé très précaire. ils ont été emmenés en Italie pour être soignés.

Mis à part la tragédie que cela représente, le HCR s'inquiète profondément des témoignages des survivants selon lesquels plusieurs bateaux seraient passés près d'eux sans leur porter secours. Ceci est contraire à la longue tradition maritime de sauvetage en mer qui est de plus en plus menacée et entamée. Le HCR serait très inquiet si le durcissement des politiques étatiques envers les boat people avait pour effet de décourager les capitaines de bateau à continuer d'honorer leurs obligations maritimes internationales traditionnelles.

Publié le 21 août 2009 Points de presse

Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye <http://www.unhcr.fr/cqi-bin/texis/vtx/news/opendoc.htm?tbl=NEWS&page=home&id=4a5ca83a4>

Ceci est un résumé des déclarations du porte-parole du HCR Ron Redmond — à qui toute citation peut être attribuée — lors de la conférence de presse du 14 juillet 2009 au Palais des Nations à Genève, Les employés du HCR en Libye mènent des entretiens avec les 82 personnes qui avaient été interceptées par la marine italienne en haute mer le 1er juillet à une distance d'environ 30 miles nautiques de l'île italienne de Lampedusa. Ils avaient été transférés vers un bateau libyen et plus tard ils avaient été emmenés vers la Libye. Sur la base d'interviews ultérieures, il n'apparaît pas que la marine italienne ait tenté d'établir les nationalités ou de connaître les motifs pour lesquels ces personnes avaient fui leurs pays.

Une fois en Libye, les membres de ce groupe ont été placés dans des centres de détention, où le HCR a pu mener des interviews. Parmi ceux qui ont tenté de rejoindre l'Italie, 76 d'entre eux sont originaires de l'Erythrée, y compris neuf femmes et au moins six enfants. Sur la base de l'évaluation du HCR sur la situation en Erythrée et d'après nos entretiens avec ces personnes elles-mêmes, il est clair qu'un nombre significatif d'entre elles ont besoin d'une protection internationale.

Durant ces entretiens, le HCR a entendu des témoignages alarmants sur un usage de la force par des fonctionnaires italiens durant le transfert vers le bateau libyen. D'après ces allégations, six ressortissants érythréens ont eu besoin de soins médicaux après avoir subi des violences. Les personnes ont également fait état de la confiscation, durant l'opération menée par la marine italienne, de leurs effets personnels, y compris de leurs documents d'identité, des documents vitaux qui ne leur ont pas été rendus à ce jour. Ces personnes interviewées ont fait part de leur détresse après quatre jours passés en mer et elles ont dit que la marine italienne ne leur avait offert aucune nourriture durant l'opération ayant duré 12 heures lors de leur expulsion vers la Libye.

Étant donné l'importance de ces allégations, le HCR a envoyé une lettre au Gouvernement italien demandant le respect des normes internationales ainsi que des informations sur le traitement réservé aux personnes refoulées en Libye.

Ces dernières années, l'Italie a porté secours à des milliers de personnes en détresse en mer Méditerranée, fournissant une assistance et une protection à ceux qui en ont besoin. Depuis le début du mois de mai, une nouvelle politique de refoulement a été introduite et au moins 900 personnes essayant de rejoindre l'Italie par la mer ont déjà été envoyées vers d'autres pays, principalement vers la Libye. Le HCR a exprimé ses vives préoccupations quant à l'impact de cette nouvelle politique qui, en l'absence de garanties appropriées, peut empêcher l'accès à l'asile et hypothéquer le principe du droit international relatif au non refoulement.

Publié le 14 juillet 2009 Points de presse

CFR VERDER Strasbourg, 16 April 2009, CommDH(2009)16, Original version REPORT

by Thomas Hammarberg, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Italy on 13-15 January 2009,

Deze situatie is steeds actueel en het heel gemediatiseerde probleem van de "boatpeople" had voornamelijk voor gevolg, de vaststelling dat Italië haar internationale verplichtingen niet nagaat inzake asielrecht; werden pertinent zijn en degelijk verband houden met de situatie van verzoekende partij vermits zij melding maken van het gegeven dat ITALIË haar verbintenissen niet naleefde ivm de verplichting de asielaanvraag te onderzoeken;

Dat de vluchtelingen Afrikanen waren en geen Russen en dat de repatriëring naar Libië geschiedde en niet naar Russische Federatie is derhalve zonder belang;

Dat deze zaak niet zonder gevolgen bleef zoals blijkt uit het verslag van CPT van april 2004

<http://www.cpt.coe.int/documents/ita/2010-04-20-eng.htm>

Version française de cette page Versione italiana di questa pagina News Flash

Council of Europe anti-torture Committee publishes report on Italy

Strasbourg, 20.04.2010 - The Council of Europe's Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) has published today the its fifth periodic visit to Italy, carried out from 14 to 26 September 2008, together with the response of the Italian Government. These documents have been made public at the request of the Italian authorities.

As concerns the treatment of persons deprived of their liberty by law enforcement officials, the report states that the CPT's delegation received a number of allegations of physical ill-treatment and/or excessive use of force by police and Carabinieri officers and, to a lesser extent, by officers of the Guardia di Finanza, particularly in the Brescia area. The alleged ill-treatment consisted mainly of punches, kicks, or blows with batons, at the time of apprehension and, on occasion, during custody in a law enforcement establishment. In a number of cases, the delegation found medical evidence consistent with the allegations made. The report assesses the procedural safeguards against ill-treatment and concludes that further action is required in order to bring the law and practice in this area into line with the CPT's standards. In their response, the Italian authorities state that specific directives have been issued to prevent and sanction inappropriate aggressive behaviour of law enforcement officials. Further, the authorities provide information on the points raised by the CPT as regards procedural safeguards against ill-treatment.

The conditions of detention at the Identification and Expulsion Centre in Milan, Via Corelli (CEI) were also examined. The CPT recommends, *inter alia*, that irregular migrants held there be offered a greater number and broader range of activities

On prison matters, the Committee's delegation focused on overcrowding, prison health care (responsibility for which has now been transferred to the regions) and the treatment of prisoners who are subject to a maximum security regime ("41-bis"). The CPT was very concerned by the level of inter-prisoner violence at Brescia-Mombello and Cagliari-Buoncammino Prisons, where episodes of inter-prisoner violence in the course of 2008 had resulted in serious injuries and, in one case, the death of a prisoner. In addition, a number of allegations were received at Cagliari that staff did not always intervene promptly when violence between prisoners occurred. In their response, the Italian authorities have stated that the Directorate General for Prisons has called upon the Brescia and Cagliari prisons to adopt the necessary measures to counter inter-prisoner violence. Further, they have stated that since autumn 2008, episodes of violence have decreased as a result of a Convention entered into between Cagliari Prison and Caritas (a Catholic relief, development and social service organisation).

As regards the Filippo Saporito judicial psychiatric hospital (OPG) in Aversa, the report draws attention to the poor material conditions and the need to improve the patients' daily regime, by increasing the number and variety of day-to-day activities offered to patients. Further, the delegation found that certain patients were detained in the OPG for longer than their condition required and that others were held in the hospital even when their placement order had expired. In their response the Italian authorities state that the hospital is in the process of being renovated and that the law does not establish a maximum duration for the temporary enforcement of a security measure.

As regards the Psychiatric diagnosis and Treatment Department (SPDC) at San Giovanni Bosco Hospital in Naples, the delegation focused on the involuntary medical treatment of patients. The Committee recommends that the judicial phase of the involuntary medical treatment procedure (TSÖ) be improved

The CPT's report and the response of the Italian Government are available in English on the Committee's website (<http://www.cpt.coe.int>)

Uit de aanvraag van Amnesty International van oktober 2010 tevens blijkt dat de situatie in Italië ongewijzigd blijft en dat Italië steeds haar Internationale verplichtingen niet nagaat

Title Italy Urged to Stop Mass Expulsions

Publisher Amnesty International

Country Italy

Publication Date 29, October 2010

Cite as Amnesty International, Italy Urged to Stop Mass Expulsions, 29

October 2010, available at:

<http://www.unhcr.org/refworld/docid/4ccac4842.html> [accessed 4 December 2010]

amnesty international

Italy Urged to Stop Mass Expulsions

Amnesty International is calling on the Italian authorities to investigate urgently whether 68 people rescued at sea and then forcibly returned to Egypt within 48 hours were given the opportunity to apply for international protection.

The 68 people were on board a boat carrying 131 people in all that was intercepted on 26 October 2010 by the Italian authorities near the coast of Sicily. According to an initial statement made by senior law enforcement official those on board identified themselves as Palestinians.

The Italian authorities transferred them to Catania, Sicily, and detained all of them, including 44 children in a sports facility for more than 24 hours. The Italian authorities maintained that detention was necessary to undertake identification procedures and arrange returns.

In the evening of 27 October, the Italian authorities expelled 68 of them to Cairo, Egypt, by charter flight, claiming that they were in fact 'illegal immigrants' from Egypt and not Palestinians.

Amnesty International believes that these mass expulsions appear to have taken place with no regard for the right of people to seek asylum and in breach of Italy's obligations under international refugee and human rights law and standards.

The organization calls on the Italian authorities to clarify whether and how they identified the individuals, determined their age and their possible protection needs, if they were informed of their right to seek asylum, and if any asylum application was lodged.

"All people rescued at sea must be given the opportunity to seek asylum and to have their claims assessed in a fair and satisfactory asylum-determination procedure," said John Dalhuisen, Amnesty International's Deputy Director for Europe and Central Asia. "There are concerns that in this case none of the individuals, included the 68 deported, was given such an opportunity."

Organizations such as the UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), the International Organization for Migration, Save the Children and the Italian Red Cross were denied access to those taken ashore, despite repeated requests.

These organizations are all members of a project funded by the Italian Government and the European Union, aiming to provide immediate assistance to anyone arriving on Sicilian shores in distress.

Amnesty International understands that this is the first time in Italy since 2005 that UNHCR has been denied access following an official request.

Nineteen members of the group were arrested in connection with the smuggling of people, while 44 were identified as minors and handed over to social services. Although those identified as minors were not summarily expelled, Amnesty International is concerned that they have been detained for more than 24 hours, without access to any specialized assistance.

In their rush to expel them, the Italian authorities are ignoring normal procedures and international standards for the protection of refugees, and asylum-seeker saCo said John Dalhuisen.

"The Italian authorities must immediately put a stop to mass summary expulsions of foreign nationals,"

Copyright notice; © Copyright Amnesty International Gepubliceerd op 29.10.2010

TE LEZEN OP <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4ccac4842.html>

Hieruit blijkt duidelijk dat Italië concreet haar verplichtingen niet nagaat ivm asielzoekers en ook geen rekening houdt met de vragen of interpellaties die eerder reeds geformuleerd werden; CFR [http://www.europarl.europa.eu/RegData/questions/ecrites/2008/6134/P6_QPf2008\)6134_FR.doc](http://www.europarl.europa.eu/RegData/questions/ecrites/2008/6134/P6_QPf2008)6134_FR.doc)

QUESTION ÉCRITE P-6134/08 posée par Vittorio Agnoletto (GUE/NGL) à la Commission

Objet: Condition des réfugiés dans l'ancienne clinique Borgo San Paolo et respect des traités internationaux par l'Italie en matière d'asile

Le 28 octobre 2008, lors d'une visite dans les locaux de l'ancienne clinique San Paolo, à Turin, j'ai pu constater que 200 Somaliens, Soudanais, Ethiopiens et Érythréens - parmi lesquels des mineurs et des nouveau-nés - possédant tous le statut de réfugié reconnu par la Convention de Genève, applicable en la matière, vivent depuis des semaines dans des conditions hygiéniques, sanitaires et sociales inacceptables. Jusqu'à présent, ils n'ont réussi à survivre que grâce à l'aide bénévole du Comité de solidarité avec les réfugiés et les migrants. Contrastant avec leur statut juridique de réfugiés, reconnu par l'État italien, on ne leur a même pas délivré de certificat de résidence, dont ils ont besoin pour trouver un emploi.

Vu la Convention de Genève du 25 juillet 1951, modifiée par le Protocole de New York du 31 janvier 1967;

vu la Convention sur les droits de l'enfant, adoptée par l'Assemblée générale des Nations unies le 20 novembre 1989;

vu les résultats du Conseil européen qui a tenu une réunion extraordinaire à Tampere le 15 octobre 1999;

vu la directive 2005/85/CE du Conseil relative aux normes minimales pour les procédures appliquées dans les États membres aux fins de reconnaissance et de révocation du statut de réfugiés, et en particulier le considérant ;

vu la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, du 18 décembre 2002, la Commission n'estime-t-elle pas devoir intervenir auprès de l'État italien pour que les conventions susmentionnées soient respectées?

Ne pense-t-elle pas que ce type d'attitude, de la part des autorités italiennes, pousse les demandeurs d'asile vers d'autres pays de l'Union européenne, créant ainsi une différence au niveau du respect des droits au sein de l'UE?

Quelle action la Commission compte-t-elle entreprendre pour sauvegarder les mêmes droits dans tous les États membres?

Dat indien fundamenteel Italië geen waarborg biedt mbt de effectieve behandeling van een asielaanvraag, de materiële opvang eveneens niet blijkt gewaarborgd zijn in de huidige omstandigheden, hetgeen in casu bijzonder storend is gelet op de aanwezigheid van een pasgeboren kind;

<http://www.hunianri|shtsxh/home/fr/Suisse/interieure/asile/loi/idcate9506-content.html?search=>

Update: 06.07.2010

L'asile selon Dublin II: les renvois vers l'Italie et la Grèce sont problématiques

La Suisse renvoie régulièrement des requérants d'asile vers l'Italie conformément au règlement Dublin II entre en vigueur en décembre 2008. Pourtant, les conditions de survie dans ce pays dit sûr sont extrêmement précaires pour les requérantes d'asile, comme le constate en novembre 2009 un rapport de l'Observatoire suisse du droit d'asile et des étrangers ODAE. Le rapport est consacré en grande partie à Rome et basé sur des recherches sur place ainsi que des entretiens avec des réfugiées et diverses organisations à Rome et à Turin. Il fait écho à un appel, début novembre, de l'Organisation suisse d'aide aux réfugiés OSAR pour un arrêt des renvois vers la Grèce.

Majorité, même les personnes vulnérables, sans abri en Italie

Les requérantes d'asile - mais aussi les réfugiées reconnues! - n'ont aucune garantie de pouvoir être hébergées et bon nombre se retrouvent à la rue après leur renvoi, écrit le rapport de l'ODAE. Les capacités d'accueil sont totalement surchargées (exemple à Rome: 2300 personnes attendent l'une des 200 places disponibles), si bien que la grande majorité des requérantes se retrouve ainsi à dormir dans des parcs ou des maisons vides, ne survivant qu'à l'aide d'organisations caritatives. Ces personnes sont donc sans protection, sans aide à l'intégration ni accès assuré à l'alimentation. En hiver, leur situation est encore plus précaire.

Selon Caritas Rome, la situation est précaire aussi pour les « renvoyés » les plus vulnérables, comme les mineurs, les femmes enceintes, les malades ou les personnes traumatisées. Malgré un statut prioritaire les centres d'hébergement ne sont pas toujours capables de les recevoir, la liste d'attente étant très longue.

Conditions déplorables et absence de protection en Grèce aussi

Le 10 novembre, c'est OSAR qui exhortait l'Office fédéral des migrations ODM et le Tribunal administratif fédéral TAF de reconnaître enfin les conditions scandaleuses qui sont infligées en Grèce aux requérants d'asile et de mettre un terme aux renvois vers ce pays. Une délégation du HCR avait visité un centre de détention pour étrangers ou des incidents violents avaient eu lieu fin octobre 2009: il avait rapporté que plus de 700 personnes, y compris des réfugiés provenant de pays en guerre, des mineurs non accompagnés, des femmes avec des bébés et d'autres groupes particulièrement vulnérables, étaient détenus dans des conditions déplorables. En outre, l'OSAR rapportent par exemple que les requérantes d'asile "ne reçoivent aucune information, n'ont le droit ni à un interprète - même pour leur audition - ni à un avocat. Les rares lieux d'hébergement sont dans un état catastrophique, si bien que la majeure partie de ces requérants d'asile vivent dans la rue.

Europe, un flipper géant?

Si l'Office fédéral des migrations (ODM) estimait en avril 2009 pouvoir tirer un bilan positif des accords de Dublin, les Observatoires du droit d'asile et des étrangers en Suisse sont critiques: "Nos observations sont claires, écrit l'ODAE romand: des personnes qui craignent de graves persécutions ne trouvent désormais plus en Europe de terre d'asile, mais sont renvoyées de pays en pays, comme des caisses de marchandise. De plus, les renvois s'effectuent la plupart du temps vers des pays du sud de l'Europe dont la politique d'asile est défaillante. La Grèce notamment, a été plusieurs fois montrée du doigt par le HCR, tandis que l'Italie, elle, a été condamnée à plusieurs reprises par la Cour européenne des droits de l'Homme pour ne pas avoir respecté le principe de non-refoulement. Le bon fonctionnement dont se vante l'ODM qualifie en fait une gestion purement administrative de flux, une gestion qui ne semble pas se soucier de la vie des êtres humains qu'elle brasse à grands tours de bras,"

Pourtant, un rapport de l'agence onusienne en charge des réfugiés, le UNHCR, confirme que la situation liée aux respect de la dignité humaine des requérants d'asile en Grèce viole les standards internationaux fixés par le droit européen. L'organisation recommande aux gouvernements de ne plus renvoyer les requérants d'asile vers la Grèce et aux États parties de l'Accord de Dublin-II, elle recommande de ne pas utiliser cet accord jusqu'à ce que la Grèce respecte à nouveau les standards communs.

Documentation

o Dublin II: Renvoi en Italie, « pays tiers sûr » (pdf, 4p.)

Rapport thématique de l'Observatoire suisse du droit d'asile et des étrangers, novembre 2009

o Limiter l'immigration à tout prix? (pdf, 14p.)

pages 5-6: Décisions de non-entrée en matière en vertu des accords de Dublin

Deuxième rapport annuel, Observatoire romand du droit d'asile et des étrangers, novembre 2009

o UNHCR - Observations on Greece as a country of asylum (pdf, 23 p.) Rapport de situation du HCR, décembre 2009

° Asile et étrangers: l'Office des migrations pointe du doigt Tribune de Genève, 10 novembre 2009

° Non aux renvois de requérants d'asile vers la Grèce

Communiqué de l'OSAR, 10 novembre 2009 (aussi en pdf)

o Grèce: Le HCR demande la fermeture d'un centre pour étrangers Communiqué du UNHCR sur le site de HREA.org, 26 octobre 2009

o Accord de Dublin: bilan positif pour la Suisse

Communiqué de l' Office fédéral des migrations (ODM), 7 avril 2009

Information complémentaire

o Politique d'asile en Suisse

Cas du renvoi d'un mineur en Italie, d'un vulnérable en Grèce Rubrique sur humanrights.ch

o Site de l'Observatoire suisse du droit d'asile et des étrangers Site de l'Observatoire romand du droit d'asile et des étrangers

Dat ook de medische zorgen in het algemeen niet dezelfde waarborgen bieden als hier in België , zelfs voor onderdanen van de Italiaanse Staat;

Uit het verslag van de EUROPEAN OBSERVATORY ON HEALTH SYSTEMS AND POLICIES , VOL II N° 6 2009 inderdaad blijkt dat de mogelijkheid en kwaliteit van de zorgen heel erg afhankelijk is van de streek waar men woonachtig is ,

Dat derhalve niet vaststaat dat verzoekende partijen niet aan onmenselijke behandelingen zullen worden onderworpen zodat artikel 3 EVMR zou worden geschonden;"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Verzoekster meent dat ze niet geconfronteerd werd met het gegeven dat haar een visum was uitgereikt door het Consulaat.

Verwerende partij stelt vast dat tijdens het Dublin verhoor d.d. 6 augustus 2010 verzoekster wel degelijk op de hoogte werd gebracht van de beschikbare informatie volgens dewelke er een visum werd aangevraagd op haar naam. Dit werd door verzoekster zelfs ontkend.

Waar verzoekster meent dat Italië zich niet uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met een overname, heeft verwerende partij de eer te wijzen op het artikel 18 van de Dublin II Verordening die voorziet in een Tacit Agreement. In casu vond artikel 19.2 van de Dublin II Verordening geen toepassing, zoals verkeerdelijk voorgehouden door verzoekster.

Verwerende partij voegt nog toe dat een visum per definitie persoonlijk dient te worden aangevraagd.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing is immers een toepassing van de regels voorzien in de Dublin II Verordening.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het

verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verwerende partij wenst nog toe te voegen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 52,2 93 d.d. 2 december 2010 oordeelde dat ze in gebreke blijven om concrete gegevens aan te brengen waaruit *prima facie* kan afgeleid worden dat hun stelling, waarbij ze menen dat hun rechten als asielzoekers zal worden miskend in Italië», meer is dan een loutere hypothese. De Raad stelde vervolgens het volgende "(...) Zij brengen in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat ze het risico lopen om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië en dat hun asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Italië kan behandeld worden. Zij maken met andere woorden met hun betoog, dat bestaat uit het poneren van theorieën en algemene beweringen en het verwijzen naar citaten uit rapporten en persconferenties uit 2008 en 2009, niet aannemelijk dat de problemen uit het verleden zich nog zouden voordoen, noch dat de problemen zich in dezelfde situaties voordeden als hun huidige situatie."

Het enig middel is ongegrond."

2.1.3. Daargelaten de vraag of de verwerende partij kan motiveren dat verzoekster geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties heeft geuit wanneer zij de verzoekende partij niet in de mogelijkheid heeft gesteld om dergelijke elementen aan te brengen (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §351 en § 366) dient er te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing verkeerd gemotiveerd is waar er gesteld wordt: *"Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat ze geen familieleden in België of Europa heeft."* Hoewel de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 augustus 2010 negatief antwoordde op de vraag of ze familieleden in België heeft, blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald het Eurodac-document van 26 augustus 2010, dat de verwerende partij op de hoogte was van de aanwezigheid van de broer en van de schoonzus van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied. De verwerende partij vermeldt op bladzijde 4 van het voormelde document het volgende: *"In Belgium with: brother P.S., (...) and his partner (religious marriage): G.S. (...)"*. Ook blijkt uit het administratief dossier dat de broer en schoonzus van de verzoekende partij op dezelfde dag als de verzoekende partij een asielaanvraag hebben ingediend. Daar in de bestreden beslissing foutief wordt gesteld dat verzoekster geen familieleden in België heeft, kan uit de motieven niet afgeleid worden of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden heeft met de aanwezigheid van de broer en de schoonzus van de verzoekende partij en onderzocht heeft of het wenselijk is of deze personen samen dienen te blijven en een gezin vormen in de zin van artikel 8 EVRM. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt kan dit van belang zijn voor het onderzoek naar artikel 8 EVRM. In de nota met opmerkingen wordt niet gerepliceerd op de argumenten van de verzoekende partij met betrekking tot haar familieleden met haar broer en schoonzus en het ontbreken van een motivering in de bestreden beslissing betreffende de aanwezigheid van deze familieleden in België. Weliswaar blijkt uit de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken dat er ook in hoofde van haar broer en schoonzus een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, maar uit deze stukken kan niet afgeleid worden of deze beslissingen werden uitgevoerd, hervormd of dat er een beroep tegen deze beslissingen werd ingesteld. Daarenboven verklaart de verzoekende partij dat haar broer en schoonzus nog steeds in België zijn, wat niet tegengesproken wordt door de verwerende partij.

Door te poneren dat de verzoekende partij geen familieleden in België heeft, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de aanwezigheid van haar broer en schoonzus, is de bestreden beslissing in casu niet afdoende met redenen omkleed. In casu voert de verzoekende partij terecht een schending van de motiveringsplicht aan.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN